

Розділ 1

Ви вмієте зберігати таємниці?

Звісно, всі мають секрети, але мій геть інакший. Химерний. Інколи мені сняться кошмари, у яких мене викривають і зачиняють у зоопарку чи в дослідницькій лабораторії.

Усе почалося в сьомому класі, коли я вперше відвідала урок із плавання. У новій школі заняття в басейні призначили на середу по обіді, й мені страшенно кортіло розпочати. Мама ненавидить плавання, і досі вона завжди змінювала тему розмови, коли я питала, чому б мені не навчитися.

— Але ж ми живемо на човні! — сперечалася я. — Тут довкола вода!

— Ти мене не переконаєш, — завжди відказувала мама. — Глянь, як тут брудно. Сама бачиш, як воно після того, як у гавань заходять ці денні

круїзи. Все, годі сперечатися, йди допоможи мені чистити овочі.

Вона навіть не дозволила мені відвідувати заняття з плавання у початковій школі. Казала, що це шкідливо для здоров'я.

— У тих басейнах бабрається купа народу, — здригалася вона. — Нам цього не треба, красно дякуємо.

Та й по всьому: кінець дискусії. Але перед початком середньої школи я все літо її вмовляла і таки домоглася свого.

— Гаразд, гаразд, — зрештою зітхнула мама. — Здаюся. Але мене ти туди не затягнеш, навіть не сподівайся.

Я ніколи не плавала в морі. Навіть ванну жодного разу не приймала. Ні, я не ходжу брудна, нічого такого — щовечора приймаю душ. Але на нашому човні замало місця, ванну на нього не запхаєш, тож я ніколи не занурювалася у воду повністю.

До тієї середи на першому тижні сьомого класу.

Мама придбала мені нову торбинку — спеціально для купальника та рушника. На ній було

зображено жінку, що пливла кролем. Я дивилася на фотку й уявляла, як стаю олімпійською чемпіонкою у точнісінько такому самому, як у неї, купальнику «Спідо» та чорних окулярах для плавання.

Але все сталося трохи інакше.

Коли ми увійшли до роздягальні й душових, чоловік у білих шортах та червоній футболці й зі свистком у руці велів дівчатам іти до однієї кімнати, а хлопцям — до іншої.

Я швидко перевдягнулася у кутку. Не хотіла, щоб хтось бачив моє худеньке тіло. Мої ноги нагадують патишки й завжди вкриті саднами та подряпинами, бо я весь час бігаю туди-сюди — з «Короля морів» на причал і назад. «Король морів» — то наш човен. Занадто величний титул, як на маленьке вітрильне судно, з якого лущиться фарба, із укрітим цвіллю такелажем* та вузькими, мов лінійка для креслення, ліжками. Хай там як, а ми зазвичай кажемо на нього просто «Король».

Джулі Кроссенс усміхнулася мені, складаючи свої речі у шафку поряд.

— Мені подобається твій купальник, — сказала вона.

* Такелаж — загальна назва усіх снастей на судні (тросів, канатів, линв тощо). — Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

Хоча то був геть простий чорний купальник із білою смугою посередині.

— А мені — твоя шапочка, — усміхнулася я у відповідь, спостерігаючи, як вона запихає волосся під свою тугу рожеву шапочку для плавання.

Я теж запхала хвіст під свою. Взагалі-то я не збираю волосся, але сьогодні мама змусила мене стягнути його резинкою. Волосся в мене попе-лясте й зазвичай коротко стрижене, але недавно я почала його відрощувати. Тепер воно вже спадає трохи нижче плечей.

Ми з Джулі інколи сидимо поряд, але найкращими подругами нас не назвеш. Моєю найкращою подругою була Шерон Маттерсон, але вона пішла до школи Святої Марії, а я — до «Брайтпорт Хай». Джулі тут єдина, з ким мені хотілося б товаришувати, а вона натомість хоче дружити з Менді Раштон. Вони завжди ходять разом на перерві.

Та мені байдуже, справді. Ну, крім тих моментів, коли я не можу знайти дорогу до їдальні чи до якогось із класів. Було б добре мати когось, із ким можна разом заблукати.

«Брайтпорт Хай» вдесятеро більша за мою початкову школу! Будівля схожа на велетенський лабіринт, у якому метушаться МІЛЬЙОНИ